

שינה ושוב השכמה בבוקר. בעיקר נגד התחושה שכלום לא קורה ולא ניתן עוד לשנות דבר.

כמחאה נגד המרובעות נוצר גם סיגנון הלבוש הפאנקי, שהלבוש הזרוק של ה"היפים" נראה לעומתו כמחלצות-פאר. סיגנון זה מיועד לזעזוע, להגעיל וליצור רתיעה מהלובשים אותו. צלביי-הקרקס ו"שאר האביזרים שאיפיינו את הנאצים משתלבים בסיגנון הלבוש הזה לאותה מטרה: לעורר סלידה ובחילה.

בעיקבות סיגנון הלבוש צצו גם עיתוני הפאנק הראשונים. הראשון בהם היה ה"עיתון הרחוק הדבק". אלה הם עיתונים ש"בהם דנים בבעיות של תנועת הפאנק. הם מורכבים בדרך-כלל ממיספר דפים משופלים או מצולמים בפוטו-קופי המ"חוברים באמצעות סיכה בודדת.

אולם המוסיקה המיוחדת נשארה הב"שורה העיקרית של תנועת הפאנק. זוהי בדרך-כלל מוסיקת רוק-אנדר-רול נמרצת מאד, חסרת תיחום בסיסי ורעשנית ביותר. אך טיבעי שהיא מעוררת סביבה אותם הוויכוחים שאיפיינו כל סיגנון חדש במוסיקה. לדורות שקדמו לפאנק קשה

זהו שמה של אחת מלהקות הפאנק בלונדון, שאחד מאנשיה נראה בתמונה כשהוא לוגם משקה במהלך ההופעה. אל חולצתו צמוד צלבי-קרקס גדול, אולם בניגוד למה שניתן להתרשם, אין זו תנועה ניאור-נאצית. להיפ, אנשיה משתמשים בסמלים נאציים כדי לעורר סלידה מהנאציזם.

..הסחוס הדופק"

החיפושיות, האבנים המתגלגלות ופינק פלוד, טוענים שהם שייכים לתקופת ה"אבן". הפאנק אינם רוצים שישירו להם על נסיעה בחלילית למרחקים קוסמיים, כאשר הם עצמם מתקשים למצוא כסף לקניית כרטיס לרכבת התחתית כדי להגיע לקצה השני של העיר.

אגרסיבי פחות, אך מקור המחאה זהה. להקות כמו טלוויזיה, הראמונס, ראשים מדברים ופאטי סמית, הן רק מעטות מ"שפע להקות הפאנק האמריקאיות. יש הטוענים אפילו שיש להפיש את מקור הפאנק בארצות-הברית, ולא באנגליה. אולם התנועה הלונדונית של הפאנק, ש"עליה משתייכים גילאי 13 עד 25, היא הקבועת את הטון. אלה מורדים נגד שירי

מיכאל רורברגר, לונדון

כך מכונים בני הפאנק, כפי שהם מופיעים בהופעות להקות הפאנק: קיצרי-שיער, צבועי-פנים, בעלי מבטים מזריזים, בתליבושות מזוהמות, בחליפות אפורות ועניבות ובאביזרים מושכי תשומת לב. מאז אסרה המישטרה את הופעות להקות הפאנק בלונדון, הן נערכות במחתרת.

..המוזהאים"

לעכל את המוסיקה הצורמנית שלהם, את רעשנותה ואת היעדר המוסיקאליות שבה. אולם נביאי מוסיקת הפאנק רואים בה תחייה חדשה.

שוב אין צורך להיות מוסיקאי מיקצועי כדי לעשות מוסיקה. די בידיעת שלושה אקורדים בסיסיים כדי לעלות על הבמה ולהתבטא, וזה מה שקורה. "אני עושה מה שמחשק לי", וזהי סיסמת הפאנק. וכל אחד מהם מנסה לעשות את שלו.

"הפנים

המוזהאים"

להקות הפאנק והקהל המתקבץ סביבן מהווים ראי המשקף הברה מנוונת, ענייה ואלימה. הברה אינפלאצי-יונית של מובטלים, בעלת הרגשה של חידלון וריקנות המגיבה על כישלון הדור רות שקדמו לה תוך ידיעה שאין לה למעשה כל תיקוה, שום עתיד.

המימסד, מבוהל ונפחד מפני התפשטות התנועה, מנסה לבולמה ואינו יודע כיצד להגיב. המישטרה הבריטית מתערבת ב"קונצרטים של להקות הפאנק. כיום מת"קשים אנשי הלהקות למצוא אולמות ש"בהם יוכלו להופיע. אקדחי המין אינם יכולים כיום להופיע בכל רחבי אנגליה. לפני להקות אחרות מערימים קשיים על גבי קשיים.

אנשי תנועת הפאנק עושים כל שביכולתם כדי להדהים ולזעזע את החברה סביבם. הם נועצים סיכות-ביטחון באזניהם, מורחים רפש על בגדיהם או מסתובבים, כמו זוג זה, כשקולר של כלב קשור סביב לצווארה של הנערה, והיא מובלת ברחוב עלידי ידידה.

כלבה פרטית